

Biblická čtení:

Izajáš 55, 10-13: Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavráť se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“ „S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a pahorky budou před vámi zvučně plesat a všechny stromy v poli budou tleskat. Místo trní vyrostou cypřiš, místo plevelů vzejde myrta. To bude k oslavě Hospodinova jména, za trvalé znamení, které nebude vymýceno.“

List Římanům 8, 1-11: Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, neboť zákon Ducha, který vede k životu v Kristu Ježíši, osvobodil tě od zákona hříchu a smrti. Bůh učinil to, co bylo zákonu nemožné pro lidskou slabost: Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk, aby na lidském těle odsoudil hřích, a aby tak spravedlnost požadovaná zákonem byla naplněna v nás, kteří se neřídíme svou vůlí, nýbrž vůlí Ducha. Ti, kdo dělají jen to, co sami chtějí, tíhnou k tomu, co je tělesné; ale ti, kdo se dají vést Duchem, tíhnou k tomu, co je duchovní. Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podříditi Božímu zákonu. Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu. Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni. Jestliže ve vás přebývá Duch toho, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, pak ten, kdo vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, obživí i vaše smrtelná těla Duchem, který ve vás přebývá.

Matoušovo evangelium 13, 1-9.18-23: Toho dne vyšel Ježíš z domu a posadil se u moře. Shromáždil se k němu tak veliký zástup, že musel vstoupit na loď; posadil se v ní a celý zástup stál na břehu. I mluvil k nim mnoho v podobenstvích: „Vyšel rozséváč rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Kdo má uši, slyš!“

Vy tedy slyšte výklad podobenství o rozséváči. Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrvé, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaselo podél cesty. U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.“

Jaká jsme půda?

Roséváč je Bůh: On rozsévá své slovo neúnavně, i tam, kde to lidsky vzato vypadá beznadějně (na cestě nebo mezi kameny). Neobviňujme okolnosti: Podobenství nás učí, abychom nehledali chybu v Bohu, v církvi či v lidech kolem sebe. Zkoumejme, jakou půdu poskytujeme Božímu slovu my sami.

Každý z nás prochází různými fázemi, nejen radosti, pohody, úspěchu, ale také obdobími vyprahlosti, zahlcení, zranění, nemoci, smutkem. Dobrá zpráva je, že půdu svého srdce můžeme kultivovat – modlitbou, tedy rozhovorem s Pánem, četbou Písma a odstraňováním životního „trní“.

Podél cesty (tvrdé srdce): Lidé slyší poselství, ale nerozumí mu. Chybí jakákoli hloubka a ten Zlý, což bývají naše charakterové vlastnosti nebo okolní vlivy, jim zaseté slovo ihned vytrhne ze srdce.

Skalnatá půda (povrchní a nestálé srdce): Slovo přijímají s nadšením a radostí, ale chybí hlubší kořeny. Když nastane nějaké překážka v podobě trápení či naopak úspěchu okamžitě odpadnou. Netrpělivost je dalším znakem povrchního srdce. Člověk si myslí, už jsem pokřtěný, už jsem toho dost přečetl, ale nedostavují se rychle pozitivní výsledky, a tak člověk upadne do svého starého způsobu života.

Trní (zahlcené srdce): Lidé slyší, ale svět je příliš zaměstnává. Starosti, touha po bohatství, po osobním uplatnění, slovo udusí, takže nepřináší žádný užitek. Takové srdce nemá starost o církev, o Boží království, ba často ani o druhé.

Dobrá země (vnímavé srdce): Poselství slyší, rozumí mu, uchovají si ho a vytrvají. Toto srdce přináší mnohonásobný užitek – třiceti, šedesáti i stonásobný.

Dochází nám to Boží návazné jednání, řetězení postupných činností, jak o tom mluví čtení v proroku Izajášovi: Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, (někdy přinese záplavu, nebo lavinu) ale nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“